

UZASADNIENIE

Z. T. został oskarżony o to, że:

I. W okresie od maja 2006 roku do grudnia 2006 roku w P. i na terenie całego kraju oraz na terenie państw Unii Europejskiej, działając wbrew przepisom ustawy, wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził M. B. (1) ps. (...), M. M. ps. (...), M. W. ps. (...), D. M. ps. (...), T. F. ps. (...), T. Ł., M. B. (2), D. G., S. G. ps. (...) oraz inne ustalone i nieustalone osoby, mającej na celu popełnienia przestępstw polegających na przewozie i wewnątrzwspólnotowym obrocie znacznych ilości środków odurzających oraz substancji psychotropowych jak i na ich obrocie na terenie miasta P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej

tj. o czyn art. 258 § 1 k.k.

II. w okresie od maja 2006 roku do grudnia 2006 roku w P., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) ps. (...), M. M. ps. (...), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii pomógł w wykonaniu czynu zabronionego popełnionego przez inne osoby przewożące z Holandii poprzez Francję do Irlandii znaczne ilości środków odurzających w postaci co najmniej 10 kg marihuany i wartości co najmniej 136.000 zł. w ten sposób, że udostępnił samochód marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) jako wzorca do wykonania schowka przeznaczonego do ukrycia narkotyków w samochodzie osobowym marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), przy czym zarzucanych przestępstw dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach, sygnatura II K. 190/03 za przestępstwa z art. 48 ust. 1 i inne dawnej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz Sądu Okręgowego w Poznaniu, sygnatura III K. 193/05 za przestępstwa z art. 63 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, które to kary odbywał w okresie od 05 czerwca 2002 roku do 30 lipca 2002 roku oraz od dnia 21 lutego 2005 roku do dnia 15 września 2005 roku, a także od dnia 11 kwietnia 2007 roku do dnia 04 września 2007 roku i aktualnie od dnia 08 września 2008 roku

tj. o czyn z art.57 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku w zw. z art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.64§1 kk. w zw. z art.65§1 k.k.

III. W okresie od stycznia 2006 roku do grudnia 2006 roku w P., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej czyniąc sobie z tego stałe źródło utrzymania, wspólnie i w porozumieniu z M. M. ps. (...), M. B. (1) ps. (...), R. B. ps. (...) uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci co najmniej 10 kg marihuany o wartości co najmniej 145.000 zł., przy czym zarzucanych przestępstw dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach, sygnatura II K.190/03 za przestępstwa z art. 48 ust. 1 i inne dawnej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz Sądu Okręgowego w Poznaniu, sygnatura III K.193/05 za przestępstwa z art. 63 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, które to kary odbywał w okresie od 05 czerwca 2002 roku do 30 lipca 2002 roku oraz od dnia 21 lutego 2005 roku do dnia 15 września 2005 roku, a także od dnia 11 kwietnia 2007 roku do dnia 04 września 2007 roku i aktualnie od dnia 08 września 2008 roku i tak:

- w nieustalonym czasie w 2006 roku w P. uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci co najmniej 5 kg marihuany o wartości co najmniej 72.500 zł w ten sposób, że sprzedał ją M. B. (1) ps. (...) i M. M. ps. (...) celem dalszej odsprzedaży;
- w listopadzie bądź grudniu w 2006 roku w P. działając wspólnie i w porozumieniu z R. B. ps. (...) uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci co najmniej 5 kg marihuany o wartości co najmniej 72.500 zł w ten sposób, że sprzedał ją M. B. (1) ps. (...) i M. M. ps. (...) celem dalszej odsprzedaży

tj. o czyn z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 kk. w zw. z art.64§1 k.k. w zw. z art.65§1 k.k.

J. Ł. został oskarżony o to, że:

IV. w okresie od połowy 2006 roku do 02 maja 2007 roku w P. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci co najmniej 310 gram kokainy o wartości co najmniej 43.400 zł i tak:

- w okresie od połowy 2006 roku do 11 lutego 2007 roku w P., uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci co najmniej 300 gram kokainy o wartości co najmniej 42.000 zł., którą nabył w kilku transzach od M. B. (1) ps. (...) i M. M. ps. (...) celem jej dalszej odsprzedaży;
- w dniach 01 i 02 maja 2007 roku w P., uczestniczył w obrocie środków odurzających w postaci co najmniej 10 gram kokainy wartości co najmniej 1.400 zł. w ten sposób, że za pośrednictwem S. P. ps. (...) nabył ją od M. M. ps. (...) celem dalszej odsprzedaży, przy czym 3 gramy tej kokainy zbył S. Z. ps. (...)

tj. o czyn z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k.

M. T. (1) został oskarżony o to, że :

V. W okresie od maja 2005 roku do 14 września 2005 roku oraz od 06 stycznia 2006 roku do 23 kwietnia 2006 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z mężczyzną o ps. (...) wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 80.000 sztuk tabletek ekstazy w cenie po 1,40 zł. za sztukę łącznej wartości co najmniej 112.000 zł w ten sposób, że nabył je w kilku transzach od M. B. (1) ps. (...) i M. M. ps. (...) celem ich dalszej odsprzedaży, przy czym 9.000 sztuk tabletek zbył mężczyźnie o ps. (...)

tj. o czyn z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k.

Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 4 lipca 2016 roku sygn. akt XVI K 187/14 orzekł:

1. na podstawie art. 17 § 1 pkt. 7 umorzył postępowanie karne w zakresie zarzutu I stawianego Z. T..

2. Oskarżonego **Z. T.** uznał za winnego tego, że w drugiej połowie 2006r. w czasie bliżej nieustalonym, w P., w zamiarze aby inne osoby dokonały czynu zabronionego polegającego na przewozie z Holandii poprzez Francję do Irlandii znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany udostępnił ustalonej osobie samochód (...) nr rej. (...) jako wzorzec do wykonania schowka przeznaczonego do ukrycia narkotyków w innym samochodzie osobowym (...), przy czym przestępstwa tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 5 czerwca 2002r. do 30 lipca 2002r. części kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 14 maja 2003r. w sprawie o sygn. akt II K 190/03 m.in. za umyślne przestępstwa podobne z art.49 ust.1, art.44 ust.2 oraz art.48 ust.1 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz po odbyciu w okresie dnia 21 lutego 2005r. do dnia 15 września 2005r. części kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 3 kwietnia 2006r. w sprawie o sygn. akt III K 193/05 za umyślne przestępstwa podobne z art.62 ust.2 oraz art.63 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii tj. przestępstwa z art.18§3 k.k. w zw. z art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.64§1 k.k. i za to na podstawie art.19§1 k.k. w zw. z art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

3. Oskarżonego **Z. T.** uznał za winnego tego, że w drugiej połowie 2006r. w P., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci co najmniej 10 kg marihuany o wartości co najmniej 145.000 zł w ten sposób, że zbył ją w dwóch transzach po 5 kg dwóm ustalonym osobom celem dalszej odsprzedaży, przy czym przestępstwa tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 5 czerwca 2002r. do 30 lipca 2002r. części kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu

Rejonowego w Szamotułach z dnia 14 maja 2003r. w sprawie o sygn. akt II K 190/03 m.in. za umyślne przestępstwa podobne z art.49 ust.1, art.44 ust.2 oraz art.48 ust.1 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz po odbyciu w okresie dnia 21 lutego 2005r. do dnia 15 września 2005r. części kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 3 kwietnia 2006r. w sprawie o sygn. akt III K 193/05 za umyślne przestępstwa podobne z art.62 ust.2 oraz art.63 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii tj. przestępstwa z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 kk. w zw. z art.64§1 k.k. w zw. z art.65§1 k.k. i za to na podstawie art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65§1 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych w kwocie po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda.

4. Na podstawie art.45§1 k.k. tytułem środka karnego orzekł wobec oskarżonego Z. T. przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa tj. kwoty 145.000 złotych (sto czterdzieści pięć tysięcy złotych).

5. Na podstawie art.70 ust.4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego Z. T. nawiązkę na rzecz Poradni (...) i (...) ul. (...), (...)-(...) P. w kwocie 5.000 (pięć tysięcy) złotych.

6. Na podstawie art.85 k.k. i art.86§1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu Z. T. i wymierzył karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności.

7. Oskarżonego **J. Ł.** uznał za winnego tego, że w okresie od połowy 2006r. do 11 lutego 2007r. w P., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie stałe źródło dochodu nabył w kilku transzach od dwóch ustalonych osób co najmniej 200 gram kokainy o wartości co najmniej 26.000 zł, którą następnie podzielił na „działki dealerskie” oraz zbył nieustalonym osobom tj. za winnego przestępstwa z art.59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art.59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych w kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych każda.

9. Na podstawie art.63§1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu J. Ł. kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 11 lutego 2009r. do dnia 20 maja 2009r. uznając grzywnę za wykonaną.

10. Na podstawie art.45§1 k.k. tytułem środka karnego orzekł wobec oskarżonego J. Ł. przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa tj. kwoty 26.000 złotych (dwadzieścia sześć tysięcy złotych).

11. Na podstawie art.70 ust.4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego J. Ł. nawiązkę na rzecz Poradni (...) i (...) ul. (...), (...)-(...) P. w kwocie 3.000 (trzy tysiące) złotych.

12. Oskarżonego **M. T. (1)** uznał za winnego tego, że w okresie od maja 2005r. do 14 września 2005r., w czasie bliżej nieustalonym, w P., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, uczestniczył w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 80.000 sztuk tabletek ekstazy w cenie po 1,40 zł za sztukę łącznej wartości 112.000 zł w ten sposób, że nabył je w kilku transzach od dwóch ustalonych osób celem ich dalszej odsprzedaży tj. przestępstwa z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.65§1 k.k. i za to na podstawie art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65§1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych w kwocie po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda.

13. Na podstawie art.45§1 k.k. tytułem środka karnego orzekł wobec oskarżonego M. T. (1) przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego z popełnienia przestępstwa tj. kwoty 112.000 złotych (sto dwanaście tysięcy złotych).

14. Na podstawie art.70 ust.4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego M. T. (1) nawiązkę na rzecz Poradni (...) i (...) ul. (...), (...)-(...) P. w kwocie 5.000 (pięć tysięcy) złotych.

15. Na podstawie art.624§1 k.p.k. zwolnił oskarżonych z obowiązku zwrotu kosztów postępowania i na podstawie art. 1, 2 ust. 1 pkt. 4, 5 i 6 i art. 3 ust.1, art.6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych wymierzył im opłaty:

- Z. T. w kwocie 3.100 złotych

- J. Ł. w kwocie 1.500 złotych,

- M. T. (1) w kwocie 1.900 złotych.

Apelacje od powyższego wyroku złożyli obrońcy wszystkich oskarżonych.

Obrońca oskarżonego Z. T. zaskarżył wyrok w części co do punktów 2-6 co do winy i zarzucił:

- naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. poprzez oddalenie wniosków dowodowych obrońcy oskarżonego wskazanych w apelacji a dotyczących opinii biegłego z dziedziny konstrukcji pojazdów, uzyskanie informacji z bazy (...) o pojeździe S. (...) nr rej. (...) oraz zwrócenia się do K. F. o ustalenie miejsca pobytu S. K..

- art. 7 k.p.k. która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w postaci zeznań M. B. (1) a w konsekwencji uznanie zeznań wyżej wymienionego świadka za wiarygodne, pomimo że sprzeciwiały się temu zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego a także poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w postaci zeznań B. P., A. P. i M. T. (2), a także wyjaśnień oskarżonego, czego konsekwencją było odmówienie im wiarygodności z uwagi na sprzeczność z zeznaniami M. B., pomimo że okoliczności sprawy nakazywały przyznanie wyżej wymienionym zeznaniom i wyjaśnieniom waloru wiarygodności.

Nadto obrońca oskarżonego podniósł zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 60 § 2 k.k. poprzez niezastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary za czyn opisany w pkt 2 wyroku oraz zarzut rażącej surowości orzeczonych względem oskarżonego Z. T. kar jednostkowych oraz kary łącznej pozbawienia wolności będącej wynikiem nieuwzględnienia ogółu okoliczności łagodzących występujących w niniejszej sprawie.

W konsekwencji stawianych zarzutów obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu w pkt 2 i 3 czynów ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. W wypadku uznania za zasadne zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonych kar, nadzwyczajne złagodzenie kary za czyn z pkt 2, orzeczenie kary 2 lat pozbawienia wolności za czyn z pkt 3 wyroku i orzeczenie kary łącznej na zasadach pełnej absorpcji.

Obrońca oskarżonego J. Ł. zarzucił wyrokowi zaskarżając go w części na korzyść oskarżonego:

- obrażę art. 442 § 2 i 3 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie przez Sąd I instancji zapytywania i wskazówek sądu odwoławczego co do przeprowadzenia dowodów mogących pozwolić na prawidłową ocenę zeznań M. B. (1), w tym nieuwzględnienie, że w sytuacji braku możliwości powołania innych dowodów konieczne było ponowne przesłuchanie tego świadka a nie poprzestawanie na ujawnieniu tych zeznań w szczególności, że konieczność weryfikacji tych zeznań stanowiła podstawę uchylenia wyroku.

- art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie M. B. (1) jakie zmierzające do przedłużenia postępowania, podczas gdy dowód ten pozwoliłby wyjaśnić liczne wątpliwości dotyczące J. Ł..

- art. 5 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego Ł. dotyczących ilości nabytego środka odurzającego oraz jego późniejszego zbycia po podzielenia na działki dealerskie nieustalonym osobą.

- art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 4 i 7 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy oraz poprzez dokonanie ustaleń i wnioskowania w sposób sprzeczny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego.

W konsekwencji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku do oskarżonego Ł. i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Poznaniu do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego M. T. (1) zaskarżyły wyrok z całości co do swojego mandanta zarzucając:

- naruszenie art. 442 § 3 k.p.k. poprzez pominięcie zapatrywań prawnych co do dalszego toku postępowania wskazanych w orzeczeniu Sądu Apelacyjnego w Poznaniu w sprawie II AKa 20/14.

- art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie zeznań M. M. i W. S. w ustalaniu stanu faktycznego

- art. 391 § 1 k.p.k. poprzez nieodczytanie zeznań R. S. M. T. (3) i W. S. złożonych w postępowaniu przez Sądem Okręgowym w Koninie.

- art. 399 § 1 k.p.k. poprzez nie pouczenie o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej przez przyjęcie działania w warunkach wskazanych w art. 65 § 1 k.k.

- art. 167 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z akt sprawy Sądu Okręgowego w Koninie na okoliczność zarzutów stawianych M. T. (3), R. S. i W. S.

Nadto art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 424 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej i jednostronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego co skutkowało uznaniem oskarżonego za winnego zarzucanego mu czynu.

Obrońca zarzucił także błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że zebrany materiał dowodowy pozwala na przyjęcie sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanych mu czynów.

W konsekwencji stawianych zarzutów obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. T. (1) od stawianego mu zarzutu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Poznaniu do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych okazały się zasadne jedynie w zakresie orzeczeń o karze oraz konieczności eliminacji działania przez oskarżonego Ł. i T. w warunkach art. 65 § 1 k.k.

Pozostałe zarzuty apelacyjne na uwzględnienie nie zasługiwały.

Przechodząc do szczegółów, wskazania wymaga, że niezasadne okazały się wszystkie zarzuty obrazy przepisów postępowania, wskazane w apelacjach obrońców oskarżonych.

Na wstępie podjętych przez Sąd Apelacyjny rozważań zauważenia wymaga, iż częściowa tożsamość zarzutów obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, zawartych we wniesionych przez obrońców oskarżonych środkach odwoławczych, uzasadnia łączne ich rozważenie. Niezbędnym dla uzyskania czytelności sporządzonego uzasadnienia, jego precyzyjności i możliwej zwięzłości argumentacyjnej jest bowiem odniesienie się do nich w pewnym zakresie w sposób zbiorczy, uwzględniający jednakże poszczególne rodzaje zarzutów. Nie

można przy tym zapomnieć o tym, iż obowiązkiem sądu odwoławczego, odnoszącym się do sporządzenia pisemnych motywów wyroku, jest respektowanie wymogów wynikających z dyspozycji przepisów art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., nie oznacza to jednak bezwzględnej konieczności szczegółowego odnoszenia się przez ten sąd do każdego podniesionego we wniesionym środku odwoławczym argumentu, a zwłaszcza odnoszenia się do argumentów podnoszących kwestie o marginalnym znaczeniu dla istoty skarżonego rozstrzygnięcia, w szczególności, gdy sąd II instancji w pełni podziela stanowisko sądu I instancji i dokonana przez niego ocenę dowodów. Pozbawionym jakiegokolwiek sensu jest przy tym rozpatrywanie wniesionych apelacji oddzielnie, gdyż musiałoby się to wiązać z kilkukrotnym przytaczaniem przez Sąd odwoławczy takiej samej argumentacji w odniesieniu do niektórych zarzutów, których treść wzajemnie się pokrywa.

Rozważania powyższe są niezbędne, gdy weźmie się pod uwagę, iż motywy wniesionych przez obrońców oskarżonych środków odwoławczych wskazują wprost, iż ich autorzy prezentują własny pogląd na całą sprawę, a tym samym własną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, opartą na selektywnej i jednokierunkowej analizie, polemizując jednocześnie z ustaleniami faktycznymi oraz oceną dowodów niekorzystnych dla ich mandantów, dokonaną przez Sąd I instancji.

Odnosząc się już stricte do zarzutów związanych z obrazą prawa procesowego, która miała wpływ na treść zapadłego w niniejszej sprawie rozstrzygnięcia, w pierwszej kolejności ustosunkować się należy do tego, który we wszystkich apelacjach wysuwa się na plan pierwszy - a mianowicie związanego z obrazą art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów.

Trzeba przypomnieć, iż to sąd I instancji jest organem właściwym do rozstrzygnięcia sprawy i do oceny dowodów. Zgodnie z art. 7 k.p.k. kształtuje on przy tym swoje przekonanie na zasadzie swobodnej oceny wszystkich przeprowadzonych dowodów. Co ważne - ocena swobodna nie jest równoznaczna z oceną dowolną, jako że musi ona zostać przeprowadzona z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Co więcej - przeprowadzając ocenę materiału dowodowego sąd jest z urzędu zobowiązany do tego, aby badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.). Przy tym podkreślić należy, iż możliwość nadania waloru wiarygodności jednym dowodom, przy jednoczesnym odmówieniu tego przymiotu innym, jest uprawnieniem orzekającego w sprawie sądu, wynikającym wprost ze statuowanej w art. 7 k.p.k. zasady swobodnej oceny dowodów i pozostaje pod pełną kodeksową ochroną.

Tymczasem ani oskarżeni, ani ich obrońcy - prowadząc polemikę z ustaleniami i wnioskami sądu I instancji - nie muszą kierować się powyższą zasadą obiektywizmu. Mogą bowiem całkowicie pomijać, czy też bagatelizować te dowody, które są niewygodne z punktu widzenia realizacji linii obrony oraz równocześnie podkreślać i nadawać szczególne znaczenie tym, które są z tego punktu widzenia jak najbardziej korzystne. Z taką właśnie sytuacją Sąd zetknął się w niniejszej sprawie. Obrońcy oskarżonych bowiem wskazali na szereg okoliczności, które - ich zdaniem - świadczą o dokonaniu błędnej, dowolnej oceny dowodów przez Sąd Okręgowy, a do których to okoliczności należy się odnieść w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

Wbrew zarzutom podniesionym przez autorów wniesionych na korzyść oskarżonych Z. T., J. Ł. i M. T. (1) środków zaskarżenia, stwierdzić należy, że Sąd meriti dokonał wszechstronnej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, która znalazła odzwierciedlenie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy w pisemnych motywach zapadłego rozstrzygnięcia przedstawił swój tok rozumowania, który w sposób przekonujący oraz zgodny z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego uzasadnił, co zdaniem Sądu Apelacyjnego pozostaje pod pełną ochroną statuowanej w art. 7 k.p.k. zasady swobodnej oceny dowodów. Uważna analiza rozważań Sądu I instancji zawartych w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku upoważnia Sąd Apelacyjny do stwierdzenia, iż Sąd Okręgowy dokonał analizy wszystkich zaistniałych w sprawie okoliczności, przy czym, co należy z pełną mocą podkreślić, wziął pod uwagę implikacje wynikające z poszczególnych dowodów we wzajemnym powiązaniu - rozważając tym samym nie tylko każdy dowód z osobna, ale również wszystkie łącznie, jako tworzące pewną całość - wspólny i jednolity obraz stanu faktycznego w sprawie. Tego rodzaju uwag nie można zaś poczynić w wyniku analizy zarzutów podniesionych apelacjach wniesionych przez obrońców ww. oskarżonych, których autorzy,

oceniając poszczególne dowody w oderwaniu od pozostałych, zgodnie zarzucają Sądowi I instancji wadliwą ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności zaś bezkrytyczną ocenę dowodów z zeznań M. B. (1). Tymczasem Sąd Okręgowy w sposób kompleksowy odniósł się do tych zeznań wskazując szczegółowo dlaczego uznał je za wiarygodne, przedstawiając jednocześnie te dowody, które wersję B. uwiarygodniają. Sąd Apelacyjny w pełni podziela tę argumentację przyjmując ją za własną. Jednocześnie nie umyka uwadze Sądu odwoławczego, iż argumenty obrońców oskarżonych w głównej mierze stanowią podjęcie próby przedstawienia własnego oglądu i wartościowania zebranych dowodów, w sposób forsujący odmienne wnioski od wywiedzionych przez Sąd I instancji, a sprowadzające się do postawienia tezy, że źródłowy materiał poznawczy nie dostarczył wystarczająco stanowczych przesłanek do uznania zawinionego sprawstwa przypisanych oskarżonym czynów przestępczych.

Podnoszony we wniesionych środkach zaskarżenia zarzut naruszenia, wyrażonej w art. 7 k.p.k., jednej z naczelnych zasad procesowych sprowadzał się do próby podważenia dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodu z zeznań M. B. (1). Obrońcy ww. oskarżonych zgodnie podnosili, iż powyższy dowód został oceniony w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy, zasadami logiki i doświadczenia życiowego, co doprowadziło do bezzasadnego uznania go za wiarygodny i stanowiący podstawę ustalenia prawidłowego stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Tymczasem analiza pisemnych motywów skarżonego rozstrzygnięcia prowadzi Sąd Apelacyjny do wniosku, iż z prezentowanym przez obrońców ww. oskarżonych stanowiskiem nie sposób się zgodzić.

Sąd Okręgowy, dając wiarę zeznaniom M. B. (1), poddał je dokładnej, wszechstronnej i krytycznej analizie, bez jakiegokolwiek naruszenia przepisów procedury karnej, w tym art. 7 k.p.k. W obszernym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku drobiazgowo i z właściwą wnikliwością opisał, w jakim zakresie i dlaczego je uznał za wiarygodne. Zeznania M. B. (1) traktować należy z racji faktu, że był on uczestnikiem przestępczych działań za które odpowiadają oskarżeni w niniejszym procesie taki jak wyjaśnienia pomawiającego współoskarżonego.

Ponadto wskazać w tym miejscu należy, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem kontrola dowodu z „pomówienia” współoskarżonego, podobnie jak kontrola w zasadzie każdego dowodu osobowego, polega na sprawdzeniu szeregu okoliczności takich jak:

- 1) „czy informacje tak uzyskane są przyznane przez pomówionego,
- 2) czy są potwierdzone innymi dowodami, choćby w części,
- 3) czy są spontaniczne, złożone wkrótce po przeżyciu objętych nimi zaszłości, czy też po upływie czasu umożliwiającego uknuć intrygi,
- 4) czy pochodzą od osoby bezstronnej, czy też zainteresowanej obciążeniem pomówionego,
- 5) czy są konsekwentne i zgodne, co do zasady oraz szczegółów w kolejnych relacjach składanych w różnych fazach postępowania, czy też zawierają informacje sprzeczne, wzajemnie się wykluczające bądź inne niekonsekwencje,
- 6) czy pochodzą od osoby nieposzlakowanej czy też przestępcy, zwłaszcza obeznanego z mechanizmami procesu karnego,
- 7) czy udzielający informacji sam siebie również obciąża, czy też tylko przerzuca odpowiedzialność na inną osobę, by siebie uchronić przed odpowiedzialnością” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 października 1998 r., sygn. akt II AKa 187/98, opubl. KZS 1998/11/37).

Przeprowadzona przez Sąd odwoławczy analiza uzasadnienia sporządzonego przez Sąd I instancji prowadzi do wniosku, iż Sąd ten, oceniając wyjaśnienia ww. oskarżonego, rozważył wszystkie wskazywane w orzecznictwie okoliczności, których zbadanie doprowadziło Sąd Okręgowy do przekonania o wiarygodności tego dowodu. Tym samym przeświadczenie Sądu o sprawstwie i winie oskarżonych Z. T., J. Ł. i M. T. (1) odnośnie przypisanych im czynów

przestępczych było zatem w niniejszej sprawie w pełni uzasadnione i zostało w sposób dostateczny umotywowane, znajdując odzwierciedlenie w pisemnych motywach zapadłego rozstrzygnięcia.

Reasumując, nie było podstaw do kwestionowania dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny ww. dowodów. Pamiętać należy i ponownie podkreślić w tym miejscu, iż żaden dowód w niniejszej sprawie nie stanowi i nie może stanowić samodzielnej podstawy ustaleń faktycznych. Dowody stanowią pewną całość, którą tylko w taki sposób (a więc całościowo, we wzajemnym powiązaniu) należało oceniać - co prawidłowo poczynił sąd I instancji, a czego, w sposób wyraźnie widoczny w treści wniesionych apelacji, nie wzięli pod uwagę obrońcy oskarżonych formułując powyższe zarzuty. Rzetelnie podjęte rozważania Sądu meriti, uwidocznione w pisemnych motywach zaskarżonego rozstrzygnięcia, pozwalają Sądowi odwoławczemu mieć pewność, iż Sąd I instancji w sposób niezwykle wnikliwy przeanalizował stan faktyczny w niniejszej sprawie, oceniając dowody w sposób całościowy, uwzględniając implikacje z nich płynące, jednocześnie w sposób swobodny, pozostający pod pełną ochroną art. 7 k.p.k.

Uogólniając jeszcze raz, na koniec rozważań w przedmiocie zarzutów naruszenia wyrażonej w art. 7 k.p.k. zasady swobodnej oceny dowodów, wskazać należy, że wszystkie argumenty obrońców oskarżonych sprowadzają się do polemiki z ustaleniami Sądu meriti - prób forsowania alternatywnych wersji wydarzeń, niepopartych jednakże żadnymi dowodami. W związku z tym, zarzuty te nie zasługują na uwzględnienie przez Sąd odwoławczy i nie mogą skutkować zmianą zaskarżonego orzeczenia bądź też jego uchyleniem i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Podobnie zarzuty obrazy przepisu art. 4 k.p.k. uznać należy za w pełni chybione. Przepis art. 4 k.p.k. statuuje zasadę obiektywizmu, zgodnie z którą organy prowadzące postępowanie karne są obowiązane badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Jednakże zgodnie z jednolitym stanowiskiem prezentowanym tak w doktrynie, jak i orzecznictwie, wspomniana zasada obiektywizmu w swej istocie nie sprowadza się do obowiązku interpretowania zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego jedynie na korzyść oskarżonego, a polegać ma na obiektywnym, bezstronnym stosunku organu prowadzącego postępowanie do wszystkich stron procesowych oraz sprowadzać się ma do dokonania sprawiedliwej i nieuprzedzonej analizy i oceny zgromadzonych dowodów (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 20 czerwca 2012 r., sygn. akt II AKa 98/12, opubl. LEX nr 1216340). Fakt, iż dokonana przez sąd orzekający w sprawie ocena dowodów jest sprzeczna z ich subiektywną oceną dokonaną przez strony postępowania (zwłaszcza oskarżonych i ich obrońców) nie może być wyznacznikiem naruszenia przez ten sąd zasady obiektywizmu. O naruszeniu omawianej zasady może być mowa jedynie w przypadku niezachowania przez sąd obiektywizmu i dokonania oceny materiału dowodowego w sposób stronniczy, tendencyjny, biorący pod uwagę okoliczności przemawiające tylko lub w znacznej mierze na korzyść lub niekorzyść oskarżonego przy jednoczesnym nie dostrzeżeniu i pominięciu okoliczności przeciwnych. O takim procedowaniu Sądu I instancji w niniejszej sprawie nie może być mowy. Sąd meriti dokonał bowiem sprawiedliwego osądu wszystkich występujących w sprawie przesłanek, rozważając materiał dowodowy w sposób uwzględniający okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych.

Całkowicie niezasadny okazał się też zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. Zastosowanie reguły in dubio pro reo wchodzi bowiem w grę dopiero wówczas, gdy wątpliwości co do sposobu rozstrzygnięcia określonej kwestii faktycznej nie dadzą się usunąć, ale sąd prowadzący postępowanie podjął wszelkie dostępne czynności zmierzające do dokonania jednoznacznych ustaleń. Rzecz jednak w tym, iż do rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego dojść może dopiero wówczas, gdy sąd orzekający rzeczywiście wątpliwości takie powziął. Innymi słowy, dla oceny, czy nie został naruszony zakaz, o którym mowa wyżej, nie są miarodajne tego rodzaju wątpliwości, zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd je powziął i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. W wypadku zatem, gdy określone ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary poszczególnym dowodom i odmówienia wiary innym dowodom, nie można mówić o naruszeniu zasady z art. 5 § 2 k.p.k., a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu rozstrzygane być mogą jedynie na płaszczyźnie wynikającej z treści art. 7 k.p.k., lub przekroczenia przez sąd tych granic i wkroczenia w sferę dowolności ocen (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2002 r., V KKN 90/01, LEX nr 53913). Analiza wniesionych środków odwoławczych

zdaje się ukazywać, że ich autorzy widzą możliwość stosowania zasady określonej w art. 5 § 2 k.p.k. nie tyle co do rzeczywiście występujących w sprawie wątpliwości „natury faktycznej”, lecz co do oceny dowodów (co wynika ze wskazania również art. 7 k.p.k., jako naruszonego przez Sąd I instancji). Powtórzenia wymaga jednak, że Sąd meriti nie powziął wątpliwości ani przy ocenie dowodów, ani przy ustalaniu na ich podstawie stanu faktycznego, zaś poczynione przez niego ustalenia nie budzą zastrzeżeń Sądu Apelacyjnego.

We wniesionych na korzyść oskarżonych apelacjach pojawiły się zarzuty obrazy przepisów postępowania karnego w postaci art. 424 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k.

Zauważyć wypada, iż każde prawidłowo sporządzone uzasadnienie - zgodnie z wymogami zawartymi w art. 424 § 1 i 2 k.p.k. - winno wskazywać, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, winno wyjaśniać podstawę prawną oraz przytaczać okoliczności wzięte przez sąd pod uwagę przy wymiarze kary, które miały zasadniczy wpływ na jej kształt i rozmiar. Konstruuąc podstawę faktyczną wyroku, sąd powinien na każde ustalenie powołać dowód, na podstawie którego czyni to ustalenie a dopiero w dalszej części uzasadnienia przeprowadzić analizę wszystkich zebranych dowodów podając przyczyny uwzględnienia tych dowodów, na których oparte zostały ustalenia faktyczne i uzasadniając dlaczego nie uznano dowodów przeciwnych. To dopiero czyni zadość obowiązkowi sądu, wynikającym z zasady prawdy obiektywnej unormowanej w treści art. 2 § 2 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. (por. wyrok SN z dnia 28 lipca 2004 r., sygn. V KK 103/04 - Prok. i Prawo, z. 11-12 z 2004 r., poz. 6, a także orzecznictwo Sądów Apelacyjnych: w Katowicach - Biuletyn SA w Katowicach, z. 4/2001, s. 15, w Krakowie - KZS 2000 r., z. 4, poz. 47, w Lublinie - Biuletyn SA w Lublinie 1999 r., z. 2, poz. 12). Uzasadnienie wyroku niespełniające powyższych wymogów uniemożliwiłoby sądowi odwoławczemu przeprowadzenie kontroli skarżonego orzeczenia i ocenę zarzutów podniesionych we wniesionych środkach odwoławczych.

Ponadto zgodnie z wymogiem określonym treścią przepisu art. 410 k.p.k. wydając wyrok sąd, za podstawę swojego orzeczenia, powinien przyjmować całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a zatem przedmiotem jego rozważań powinny być wszystkie dowody przeprowadzone na rozprawie. W konsekwencji sąd nie tylko nie może opierać się na materiale nieujawnionym na rozprawie, ale też nie wolno mu wydać wyroku jedynie na podstawie części ujawnionego materiału dowodowego. Zawsze bowiem wydanie wyroku musi być następstwem analizy całokształtu okoliczności, w tym również i tych, które jego trafność podważają. Stąd też pominięcie przy tym istotnych dla sprawy okoliczności, które mogą mieć wpływ na rozstrzygnięcie w kwestii winy, stanowi oczywistą obrazę tego przepisu.

Analiza akt niniejszego postępowania oraz pisemnych motywów zapadłego rozstrzygnięcia prowadzi sąd odwoławczy do wniosku, iż Sąd I instancji procedując w niniejszej sprawie nie naruszył ani art. 424 k.p.k., ani art. 410 k.p.k. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku odpowiada wymogom statuowanym w przepisach prawa karnego procesowego, jest w pełni logiczne, zupełne oraz niezawierające wewnętrznych sprzeczności, które uniemożliwiłyby jego kontrolę instancyjną. Sąd dokładnie omówił wszystkie dowody, wskazał, którym dał wiarę, a którym przymiotu wiarygodności odmówił, podając jednocześnie powody takich, a nie innych rozważań. Ponadto podstawę wyroku w toczącym się postępowaniu stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, co uniemożliwia skuteczne zarzucenie Sądowi meriti obrazy przepisu art. 410 k.p.k.

Ustosunkowując się do podniesionych przez obrońców oskarżonych zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę skarżonego rozstrzygnięcia, w pierwszej kolejności wskazać należy na orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1975 r., wielokrotnie następnie cytowane w późniejszych orzeczeniach, w którym Sąd ten wskazał, iż „zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego

odmiennego w tej mierze poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych” (sygn. akt II KR 355/75, opubl. OSNGP 9/75, poz. 84, s. 12). Ponadto zwrócić uwagę należy na wyrażony tak w judykaturze, jak i w doktrynie pogląd, zgodnie z którym „ustalenia faktyczne dokonane przez sąd meriti mogą być skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana dopiero wtedy, gdy w procedurze dochodzenia do nich sąd orzekający uchybił dyrektywom z art. 7 k.p.k., to jest pominął istotne w sprawie dowody lub oparł się na dowodach na rozprawie nieujawnionych, sporządził uzasadnienie niezrozumiałe, nadmiernie lapidarne, wewnętrznie sprzeczne, bądź sprzeczne z regułami logicznego rozumowania, wyłączające możliwość merytorycznej oceny kontrolno – odwoławczej” (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 6 czerwca 2013 r., sygn. akt II AKa 159/13, opubl. na stronie internetowej orzeczenia.ms.gov.pl). Jak wyżej wskazano, Sąd odwoławczy nie dopatrył się w niniejszej sprawie uchybienia wyrażonej w art. 7 k.p.k. zasadzie swobodnej oceny dowodów, uznając, iż rozważania Sądu meriti są prawidłowe i zgodne z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego, a co za tym idzie, nie stwierdzono również popełnienia przez Sąd I instancji błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia. Argumenty skarżących obrońców podniesione we wniesionych apelacjach nie odnosiły się do okoliczności pominiętych lub niedostrzeżonych przez Sąd Okręgowy, a jedynie sprowadzały się do polemiki z ustaleniami tego Sądu i dokonaną przez niego analizą i oceną zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. O popełnieniu błędu przy ustalaniu stanu faktycznego w niniejszej sprawie przez Sąd I instancji nie może być zatem mowy.

Sąd Apelacyjny nie podziela także zarzutów dotyczących obrazy art.170§1 pkt 2 i 3 k.p.k. polegających na oddaleniu wskazanych w apelacjach wniosków dowodowych. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku szczegółowo odniósł się do przesłanek , którymi kierował się podejmując takie decyzje procesowe. Dokładnie wskazał nadto przyczyny , które spowodowały ich podjęcie. Sad Apelacyjny w pełni podziela tę argumentację, uznaje ją za własną i czyni integralną częścią wywodów niniejszego uzasadnienia.

Niezasadny był także zarzut dotyczący nierespektowania wytycznych wyroku Sadu Apelacyjnego w Poznaniu w sprawie II AKa 20/14. Sąd Apelacyjny bowiem nie zobowiązał bowiem Sądu Okręgowego w sposób bezwzględny do bezpośredniego przeprowadzenia ponownie dowodu z zeznań M. B. (1) , a jedynie wskazał taką możliwość w zależności od potrzeb ponawianego stepowania. Pozostawił zatem tę kwestię uznaniu Sadu Okręgowego , a ten w uzasadnieniu swojego orzeczenia dokładnie wskazał dlaczego od takiego przesłuchania odstąpił. Motywacja ta znajduje pełną akceptację Sadu Apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego T. obrazy przepisów prawa materialnego to jest art.60§2 k.k. Obrońca w żaden sposób nie wykazał na czym to uchybienie miałyby polegać .Sam fakt ,że czyn oskarżonego był pomocnictwem do popełnienia przestępstwa nie stanowi w wystarczającej podstawy do konieczności podejmowania rozważań o konieczności stosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Sąd Apelacyjny podzielił natomiast zarzuty obrazy art.399§1 k.p.k. odnośnie niepouczenia o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonym Ł. i T. poprzez przyjęcie działania w warunkach określonych w art.65§1 k.k. W konsekwencji wyeliminował ten przepis z podstawy skazania i podstawy prawnej czynów dokonując jednocześnie stosownych korekt w wymiarze kary.

Ponadto Sąd Apelacyjny uznał za konieczną modyfikację orzeczenia w zakresie kar jednostkowych i kary łącznej wymierzonych oskarżonemu T. , a to z uwagi na niedostateczne uwzględnienie przez Sąd Okręgowy okoliczności łagodzącej związanej z postawą oskarżonego po popełnieniu przestępstwa to jest podjęcie pracy i przykładowe staranie się o utrzymanie rodziny. Z uwagi na ciężące na oskarżonych obowiązki finansowe związane z treścią zaskarżonego wyroku oraz fakt konieczności odbycia bezwzględnych kar pozbawienia wolności , a co za tym idzie brak środków finansowych zwolniono oskarżonych od zapłaty kosztów procesu za drugą instancję w tym od opłat.

Jarema Sawiński Przemysław Strach Urszula Duczmal